

Sygn. akt II C 11/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 roku.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Kornatka
Protokolant:	Paulina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1)

przeciwko K. B.

o zapłatę kwot 80.000,00 zł oraz 135.000,00 zł

1. zasądza od K. B. na rzecz J. W. (1) kwoty:

a. **80.000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,**

b. **135.000,00 (sto trzydzieści pięć tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,**

2. zasądza od K. B. na rzecz J. W. (1) kwoty

a. **7.617,00 (siedem tysięcy sześćset siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,**

b. **10.367,00 (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygnatura akt IIC 11/16

Transkrypcja uzasadnienia wyroku z dnia 12.07.2016r

[Przewodniczący 00:02:49.665]

Pozwem wniesionym po pierwsze w dniu 10 listopada 2015 roku powód pan J. W. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie tymże nakazem zapłaty od pozwanego K. B. kwoty 80.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. W treści pozwu powód, w treści pozwu powód wskazał... Czy to pana telefon? Powód wskazał, iż strony w sierpniu 2015 roku zawarły umowę pożyczki na kwotę 80.000 złotych. Pozwany zobowiązał się natomiast do zwrotu przedmiotowej pożyczki do dnia 21 sierpnia 2015 roku.

W związku z tym, że należność została pozwanemu przez powoda wydana a pozwany pokwitował odbiór w treści umowy pożyczki, strona powodowa domagała się jej zwrotu. Z uwagi na to, iż strona powodowa pożyczki nie zwróciła w określonym terminie, 19 października 2015 roku pełnomocnik powoda wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 180.000 złotych z tytułu zawartych łącznie wszystkich umów pożyczek ze stroną pozwaną. Na powyższe wezwanie do zapłaty strona pozwana nie odpowiedziała i należność do daty wniesienia pozwu nie została uregulowana. Uwzględniając roszczenie w całości tutejszy Sąd w osobie referendarza sądowego w dniu 19 listopada 2015 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości dochodzone roszczenie. W związku z doręczeniem powyższego nakazu zapłaty pozwanemu, pozwany 16 grudnia 2015 roku złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przesłuchanie pozwanego w charakterze strony oraz przeprowadzenie dowodu z nagrań rozmów prowadzonych przez strony umowy pożyczki, które to nagranie miał dostarczyć na okoliczność faktu, iż umowa pożyczki została zawarta pod wpływem groźby i jednocześnie w tymże sprzeciwie pozwany wskazał, iż wnosi o uznanie sprzeciwu, jako oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem groźby. W treści sprzeciwu pozwany w rzeczywistości powołał się w ocenie Sądu wyłącznie na okoliczności związane z wadami złożonego oświadczenia woli, które wynikają bezpośrednio z przepisów Kodeksu cywilnego. Nie wskazał natomiast żadnych okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, iż do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło pod wpływem groźby kierowanej w stosunku do niego przez powoda. Ostatecznie pozwany nie dołączył również i nie przedstawił Sądowi materiału dowodowego w postaci nagrania odtworzenie, którego wnosił, które to nagranie miało na celu wykazanie, iż do zawarcia umowy pożyczki doszło na skutek groźby kierowanej przez powoda. W replice na złożony sprzeciw od nakazu zapłaty, strona powodowa zaprzeczyła okolicznościom podnoszonym przez pozwanego, w szczególności temu, iż do zawarcia umowy doszło na skutek groźby kierowanej ze strony powoda i jednocześnie strona powodowa podtrzymała dochodzone roszczenie. Przedmiotowa sprawa była rozpoznawana łącznie z drugim roszczeniem, które wpłynęło do tutejszego Sądu, również w zakresie pozwu wyniesionego w dniu 10 listopada 2015 roku, którym to pozwem pan J. W. (1) dochodził również zasądzenia od pana K. B. kwoty 135.000 złotych z tym, że z odsetkami ustawowymi od 16 września 2015 roku oraz pozostałymi kosztami procesu. W treści pozwu podobnie jak w sprawie pierwszej, do której niniejsze roszczenie zostało połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, powód powołał się również na zawarcie umowy pożyczki, tym razem na kwotę 135.000 złotych w czerwcu 2015 roku z terminem zwrotu 3 miesięcy, który to opływał w dniu 15, przepraszam września 2015 roku. Z uwagi na to, iż pozwany również ze zwrotu przedmiotowej pożyczki się nie wywiązał, powód w 19 października 2015 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. Wobec tego, że wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi wniósł niniejsze roszczenie. Podobnie jak w pierwszej sprawie również i w tej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 listopada 2015 roku, referendarz sądowa uwzględniła w całości dochodzone roszczenie. Pozwany po odebraniu przedmiotowego nakazu zapłaty również wniósł sprzeciw, w którym również wniósł o oddalenie powództwa w całości. Powołał tożsame zarzuty, które powołał w przypadku roszczenia dochodzonego w zakresie zapłaty kwoty 80.000 złotych, to znaczy zawarcia umowy pożyczki pod wpływem groźby. Pozwany złożył również tożsame wnioski dowodowe, to znaczy wniosek o odtworzenie nagrania, którego ostatecznie do akt sprawy nie dołączył. Oraz o dopuszczenie dowodu z jego zeznań i potraktowanie sprzeciwu, jako oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem groźby. Celem rozpoznania obu spraw łącznie z uwagi na podmiotowe i przedmiotowe, ich łączną możliwość rozpoznania zarówno pod względem podmiotowym i przedmiotowym, Sąd postanowieniem z dnia 2 marca 2016 roku na podstawie artykułu 219 Kodeksu postępowania cywilnego połączył sprawy o zapłaty kwoty 135.000 złotych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa J. W. (1) o zapłatę kwoty 80.000 złotych. W sprawie została wyznaczona rozprawa na dzień 5 lipca 2016 roku, na której został dopuszczony dowód z zeznań świadka zgłoszonego przez powoda na okoliczność zawarcia umowy pożyczki oraz braku jej wykonania przez pozwanego jak również z zeznań stron ograniczony do zeznań strony powodowej na okoliczność zawarcia umowy pożyczki oraz przekazania pozwanemu przez powoda kwot w wysokości 80.000 i 135.000 złotych. Wniosek w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań pozwanego został pominięty albowiem pozwany nie stawiał się, nie usprawiedliwił nieobecności albowiem nie przedłożył zaświadczenia od lekarza sądowego. W związku z tym brak było przesłanek do odroczenia rozprawy w myśl artykułu 214 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego, w związku z artykułem 214 ze znacznikiem 1 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Na podstawie tak przeprowadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, co do zasady bezsporny stan

faktyczny. J. W. (1) i jego żona J. W. (2) pozostają w związku małżeńskim. K. B. poznali za pośrednictwem swojego syna albowiem syn znał K. B. jak wynikało to z zeznań powoda od wielu lat. Przy czym dokładnych źródeł tej znajomości strona powodowa jak również żona powoda, słuchana w charakterze świadka nie znają. W związku z tym, że pan K. B. prowadził działalność gospodarczą polegającą między innymi na skupowaniu samochodów po leasingowych, skupowaniu również samochodów, na które były wzięte kredyty i które to kredyty nie był spłacane przez dłużników w związku, z czym samochody były zbywane w trybie licytacyjnym przez banki, powód wraz z żoną byli zainteresowani nabyciem dwóch samochodów: jednego dla siebie, drugiego dla syna. Byli również przekonani o tym, iż dzięki transakcji dokonanej z panem K. B. będą mogli po korzystniejszej cenie zakupić samochód, który leżał w kręgu ich zainteresowania jak również, iż dzięki tejże transakcji pan K. B. będzie mógł nabyć samochód po niższej cenie dla syna powoda i jego żony. Ostatecznie strony zawarły umowy pożyczki. Pierwsza z umów pożyczek została zawarta w dniu 15 czerwca 2015 roku w W., W H. pomiędzy K. B. zamieszkałym w W. a J. W. (1) zamieszkałym w H.. Zgodnie z treścią tej umowy było udzielenie pożyczki pieniężnej w kwocie 135.000 złotych. Pożyczkodawca przekazał pożyczkodawcy kwotę określaną umową. Natomiast pożyczkobiorca pokwitował odbiór tej kwoty przez podpisanie umowy. Zgodnie z treścią umowy pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić pożyczkodawcy kwotę 135.000 złotych w ciągu 3 miesięcy od dnia zawarcia przedmiotowej umowy. Druga z umów, która była przedmiotem niniejszego postępowania została zawarta przez strony następnie w dniu 15 sierpnia, 13 sierpnia przepraszą 2015 roku pomiędzy tymi samymi stronami a jej przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie 80.000 złotych. Również zgodnie z treścią tejże umowy K. B. pokwitował przyjęcie kwoty poprzez podpisanie umowy pożyczki. Jednocześnie zobowiązał zwrócić się pożyczkę w ciągu tygodnia...

[Koniec części 00:14:06.999]

(...)

[Przewodniczący 00:14:07.313]

...to jest do dnia 21 sierpnia 2015 roku. Jak wynikało to ze zgodnych, spójnych zeznań powoda jak i świadka, który został w sprawie powołany, czyli żony powoda, obie pożyczki mimo, że dotyczyły kwot pieniężnych, w rzeczywistości miały na celu inne zamierzenia. Jeśli chodzi o drugą z pożyczek, na kwotę 80.000 złotych, strony zgodziły się na jej udzielenie, powód zgodził się na udzielenie albowiem miał na uwadze to, iż już wcześniej zawarł z panem K. B. wcześniejsze umowy pożyczek, w tym na kwotę 135.000 złotych. Pan K. B. zobowiązał się w ramach pierwszej z umów z czerwca 2015 roku na znalezienie, zakupienie dla powoda samochodu marki V. (...), jednocześnie miał znaleźć samochód marki B. dla syna, bez określenia jeszcze konkretnego modelu. W związku z tym, że pan K. B. przekonywał, iż transakcja może być sfinalizowana, albowiem samochód istnieje, został on również okazany powodowi. Jedynym problemem i jedyną przeszkodą tej finalizacji był brak dokumentów, dzięki którym można było dokonać pełnej transakcji kupna i przeniesienia prawa własności, na które to pan K. B., jak wskazywał oczekiwał w banku, powód zdecydował się na udzielenie pożyczki w kwocie 80.000 złotych albowiem jak wynikało to z twierdzeń K. B. miała ona na celu umożliwienie mu zrealizowania innej transakcji, w związku z chęcią zainwestowania w nieruchomości, która również była sprzedawana przez bank w związku z wyzbywaniem się majątku dłużnika, który nie spłacał kredytu. Miała być to nieruchomość w P. i jak wynikało z twierdzeń pana K. B., miał z tego tytułu uzyskać kwotę 700.000 złotych w związku ze sprzedażą nabywanej nieruchomości i następnie bezpośrednio pieniądze zwrócić pożyczkodawcy. W związku z tym, że ów wówczas pan J. W. (1) miał i żywił przekonanie, że pan K. B. jest osobą godną zaufania, która wywiąże się z przedmiotowych umów, między innymi na skutek zapewnień odnośnie możliwości zrealizowania pierwszej umowy, czyli zwrotu pożyczki w wysokości 135.000 złotych z czerwca 2015 roku, zdecydował się na udzielenie pożyczki w sierpniu 2015 roku, mając na uwadze również krótki termin jej zwrotu. Jeśli chodzi o pożyczkę z 15 czerwca 2015 roku, tak jak wynikało to ze zgodnych zeznań powoda oraz jego żony, pieniądze zostały przekazane celem nabycia przez K. B. samochodu na rzecz powoda i żonę oraz na rzecz syna powoda. Ostateczna cena za te samochody miała zostać określona przy bezpośredniej transakcji przeniesienia prawa własności za oba pojazdy. Zarówno, jeśli chodzi o samochód V. jak i o samochód B., który miał jeszcze być przez strony dookreślony. Ostatecznie pan K. B. nie rozliczył się z zawartych umów, nie zrealizował również transakcji, której celem było zawarcie pierwszej umowy pożyczki, czyli umowy pożyczki z czerwca 2015 roku. Nie zwrócił zarówno kwoty w wysokości 135.000 złotych,

jak i kwoty w wysokości 80.000 złotych. Nie zwrócił również wcześniej udzielonej zaliczki w wysokości 30.000 złotych, przy czym ta zaliczka była przedmiotem odrębnego postępowania, które było prowadzone przed Sądem Rejonowym. Na podstawie tak zebranego stanu faktycznego Sąd uznał, iż roszczenie strony powodowej w całości zasługuje na uwzględnienie. Jeśli chodzi o samą czynność prawną, z tytułu której strona powodowa dochodzi roszczenia w niniejszym postępowaniu, powołać się trzeba na artykuł 720 paragraf 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy, oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, albo tą samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl paragrafu 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 złotych powinna być stwierdzona pismem. Termin zwrotu pożyczki zgodnie z treścią artykułu 723 Kodeksu cywilnego, jeżeli nie jest oznaczony, zostaje oznaczony w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Mając na uwadze treść powołanych przepisów oraz treść dokumentów, które zostały w niniejszej sprawie przedłożone Sąd uznał, iż tak jak już zostało to wcześniej określone, sama czynność prawna z tytułu, której powód dochodzi przedmiotowego roszczenia, między stronami w rzeczywistości jest bezsporne. Bezsporne jest bowiem to, iż strony podpisały umowy dwie, dotyczące pożyczania kwoty osiemdziesięciu i 135.000 złotych. Ostatecznie nie zostało przez pozwanego zakwestionowane również i to, aby kwoty, które były określone treścią umów nie otrzymał od powoda. Przeciwnie. Z treści zeznań powoda wynikało, iż same umowy były bezpośrednio

[ns 00:20:41.109]

w formie pisemnej przez pana K. B., były przez niego podpisane, a jednocześnie fakt podpisania umowy był potwierdzeniem przyjęcia kwot od powoda. Stąd mając na uwadze te okoliczności Sąd uznał, iż zarówno data zawarcia umowy pożyczki, strony tych umów, wysokość świadczenia nimi objętego, termin zwrotu pożyczek, jak również sam fakt przekazania pieniędzy nie zostały przez pozwanego w żaden sposób w ramach tego postępowania zakwestionowane. Jedynym zarzutem, który pozwany wywodził i którego ostatecznie w żaden sposób nie udowodnił, był to zarzut wadliwego złożenia oświadczenia woli. Pozwany w tym zakresie powołał się na groźbę. Groźba jest uregulowana artykułem 87 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. Zgodnie z artykułem 88 paragraf 1 Kodeksu cywilnego uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie to wygasa w razie groźby z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał. Strona pozwana podnosząc przedmiotowy zarzut nie wykazała żadnych okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, na czym groźba, którą podnosił kierowana przez powoda miała polegać i jakie były okoliczności w ramach których powód groził pozwanemu i w jaki sposób ta groźba miałaby wpłynąć na faktyczną konieczność zawarcia przez pozwanego umów pożyczek. Pozwany w sprzecznie, tak jak już Sąd wcześniej wskazał, powołał tylko i wyłącznie przepisy regulujące przedmiotowe uchylenie w zakresie złożenia oświadczenia woli, nie wskazał natomiast żadnych okoliczności faktycznych, które miałyby świadczyć, że do skierowania takiej groźby faktycznie doszło. Pozwany nie wskazał również dlaczego powód miał taką groźbę kierować, nie wskazał na czym ona miałaby polegać, nie wskazał również okoliczności, kiedy ta groźba rzekoma miała ustać. Pozwany wnosił o dopuszczenie dowodu z nagrania, które miało potwierdzać kierowanie groźby w stosunku do jego osoby i zawarcie umów pożyczek pod wpływem groźby, jednakże takiego nagrania w ogóle do akt sprawy nie dołączył. W związku z tym nie spełnił ciężaru, który go obciążał, w postaci ciężaru dowodowego. Fakt niestawienia się przed Sądem celem złożenia zeznań i brak usprawiedliwienia nieobecności również powodował, iż na powyższe okoliczności nie mógł być przez Sąd przesłuchany. Stąd mając na uwadze całe zebrane postępowanie dowodowe Sąd uznał, iż roszczenie powoda w świetle cytowanych już wcześniej przepisów w całości zasługuje na uwzględnienie i z tego powodu roszczenie zostało zasądzone zgodnie z pozwem, czyli w zakresie zarówno kwoty 80.000 złotych jak i kwoty 135.000 złotych. Jeśli chodzi o odsetki ustawowe Sąd zasądził je do 31 grudnia 2015 roku zgodnie z ówczesną treścią obowiązującego artykułu 481 paragraf 1 Kodeksu cywilnego. Aktualnie Sąd wskazał, iż od stycznia, z uwagi na zmianę brzmienia tego przepisu należą się odsetki ustawowe za opóźnienie albowiem żadnych innych odsetek, w szczególności odsetek umownych, innych maksymalnych strona powodowa w tym postępowaniu nie dochodziła. Odnośnie kosztów procesu,

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty, na które składały się dwie opłaty stosunkowe od pozwu, koszty związane z ustanowieniem pełnomocnika profesjonalnego oraz dwie opłaty od pełnomocnictwa, które były w tych postępowaniach uiszczone. Dziękuję bardzo. To wszystko.

(...)

Dziękuję

(...)

.

[Przewodniczący 00:25:25.651]

Do widzenia.

[Koniec części 00:25:26.563]